

ת"פ 65430/06/21 - מדינת ישראל נגד מנחם אהרנפלד, מ. מאן - שירותי ניהול בע"מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 65430-06-21 מדינת ישראל נ' אהרנפלד ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
המאשימה
נגד
נאשמים
1. מנחם אהרנפלד
2. מ. מאן - שירותי ניהול בע"מ ע"י עו"ד שלומי קלימאן
מדינת ישראל ע"י עו"ד ענבר עפרת וינשטיין

החלטה

רקע

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום, בו יוחס להם כי בשנים 2013-2016 ניכו שלא כדין תשומות מס תוך שימוש ב- 512 חשבוניות כוזבות של שלוש חברות, עימן לא ביצעו כל עסקה, על מנת לקבל כיסוי חשבונאי להוצאות העסקתם של עובדים זרים.

כתב האישום הוגש ביום 29.6.21, תוך חריגה מלוחות הזמנים הקבועים בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה, ועל כן ניתן ביום 18.7.22 אישור בדיעבד מאת היועצת המשפטית לממשלה להגשתו.

לפני בקשת ב"כ הנאשמים לקבל את "הנתונים והשיקולים שעמדו בפני היועצת המשפטית לממשלה בעת מתן ההחלטה על אישור בדיעבד להגשת כתב אישום", וכן את מלוא המסמכים והנתונים אותם העבירה המאשימה ליועצת המשפטית. כמו כן מבקשים הנאשמים לקבל לעיונם הנחיות פנימיות שונות, מהשנים 2011 ו- 2013, אותן פרט בבקשתו.

טיעוני הצדדים

ב"כ הנאשמים טען, כי מכיוון שהמאשימה חרגה מהוראות סעיף 57 לחסד"פ והגישה את כתב האישום בשיהוי, עליו לקבל את נימוקי החלטתה של היועצת המשפטית לממשלה וכן את הנהלים והמסמכים על בסיסם הכריעה, על מנת שיכול לבקש לבטל את האישום. עוד טען הסנגור, כי ראוי להעביר להגנה את החומר הן משום שהוא רלוונטי להגנת הנאשם והן משום שעל נימוקי היועמ"ש להיות גלויים, מכח כללי המשפט המנהלי.

ב"כ המשיבה השיבה, כי החומר שהועבר ליועצת המשפטית לממשלה הוא בגדר תרשומת פנימית וממילא החוק אינו

דורש את נימוקי היועמ"ש אלא רק את אישורה. ביחס לנהלים המבוקשים טענה, כי מדובר בחומר פנימי ישן שאינו עוד בשימוש ואינו מהווה הנחייה מנהלית המחייבת בפרסום. לצד זאת, צרפה המשיבה לתגובתה את הנוהל הרלוונטי לפיו פעלה במקרה זה.

דין

דין הבקשה להידחות.

אכן, אין מחלוקת כי כתב האישום הוגש בשיהוי, וחל עליו סעיף 57א(א) לחוק סדר הדין הפלילי, לפיו: **"לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות כאמור אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה."** היינו, החוק קובע כי על היועץ לתת הסכמתו, אך אין החוק מחייב את היועמ"ש לנמק את ההחלטה.

פסיקה עקבית קובעת, כי נימוקים להחלטה על העמדה לדין הם תרשומת פנימית, שאינה מהווה חומר חקירה ואין להעמידה לעיון ההגנה. ר' למשל בש"פ 7955/13 פלוני :

המסמכים והנתונים אשר על בסיסם מאשר היועץ (או מי שסמכותו הואצלה לו) את ההעמדה לדין אכן כלולים ברובם בהגדרת "חומר חקירה", אך המסקנה הנגזרת מהם והנימוקים למסקנה זו אינם חומרי חקירה.

בנוסף, ליבת טעוני המבקש היא, כי החומר המבוקש דרוש על מנת לבחון את כשרות ההחלטה המנהלית לאשר את הגשת כתב האישום בשיהוי וזאת כדי לבסס טענת הגנה מן הצדק לביטול כתב האישום. ועם זאת, המבקש לא העמיד ולו תשתית מינימלית לביסוס הטענה כי המאשימה פעלה שלא כדיון, או כי נפל פגם בשיקול דעת היועצת המשפטית לממשלה, וחזקת תקינות הפעולה המנהלית לא נסתרה. ר' בהקשר דומה בג"צ 4922/19 נווה (9.12.19), שם נפסק:

השורה התחתונה היא, שהנטל הראשוני לצורך קבלת מידע ומסמכים לשם העלאת טענה לאכיפה בררנית מוטל על הנאשם. אין להפוך את היוצרות, באופן שהליכי הגילוי והעיון ישמשו בסיס להנחת התשתית הראייתית הראשונית בבחינת "נעשה ונשמע" - נקבל את המידע והמסמכים מתוך תקווה כי מהם תצמח התשתית הנדרשת להגנה מן הצדק.

ביחס לבקשה לקבל ההנחיות הפנימיות, נקבע בפסיקה, כי על דרך הכלל נהלי עבודה אינם מהווים חומר חקירה וכי **"אין בית המשפט צריך להביא בחשבון אפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין, ואל לו לתת ידו ל'מסע דיג' שאין רואים את תכליתו המעשית"**. (בש"פ 6717/12 אהרון (18.12.12)). במקרה זה, לא ראיתי מה הרלוונטיות של הנחיות שפורסמו לפני כעשור, מה גם שהמאשימה צרפה לתגובתה את הנוהל הרלוונטי לענייננו.

על כל אלה אוסיף, כי ספק האם בית המשפט מוסמך בכלל, במסגרת ההליך הפלילי, לבחון את שיקול דעתה של היועצת המשפטית לממשלה ואת סבירות הסכמתה להגשת כתב האישום למרות החריגה מפרקי הזמן שנקבעו בנהלים.

לאור האמור, דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, ח' תשרי תשפ"ג, 03 אוקטובר 2022, בהעדר
הצדדים.